

[Bruun de Neergaard.]

denne sammenhæng mellem al auktionsomsætning og selve kunstinteresserne. De ordninger, jeg lige har omtalt, og som jo også er opgivet i kommissionsbetænkningen, havde dog en naturlig og saglig begrundelse, hvad dette lovforslag efter min mening ikke har. Befolkningen vil aldrig nogensinde kunne forstå denne sammenkædning af kunst og afgifter på auktionsvarer, og jeg tror derfor heller ikke, at kunstnerne selv vil være særlig interesseret i at få den støtte, som de givet fortjener, gennem en sådan afgiftsforhøjelse.

Hvis man nu ser bort fra de egentlige kunstauktioner, hvor altså en afgift sagligt set kunne begrundes, men hvor afgiften på grund af afgrænsningsvanskelighederne må være praktisk ret uigennemførlig, og ser man bort fra automobilauktionerne, som forhåbentlig kun er en rent midlertidig foreteelse, kan man stort set dele resten af de afholdte løsøreauktioner op i to grupper.

For det første er der den gruppe, som omhandler producenters salg af egne produkter; her tænker jeg på avlsdyr, husdyr, fisk, frugt, brænde m. v., i det hele taget alt det, der omhandles i afgiftslovens § 4. For disse produkters vedkommende er auktionsomsætningen — og det har den været gennem en menneskealder — en ganske almindeligt anvendt omsætningsform, og der kan derfor for mig ingen saglig begrundelse være for, at man her pålægger en ganske almindelig omsætningsform en yderligere omkostning i forhold til f. eks. almindeligt butikssalg.

Den anden gruppe er auktionerne over brugte genstande, ting, som folk ikke mere har brug for, eller genstande, der stammer fra dødsboer m. v., altså stort set, kan vi sige, noget gammelt ragelse eller ting, som folk simpelthen er blevet tvunget til at sælge, fordi de skal skaffe penge, eller fordi der er gjort udlæg heri og de skal sælges. Samfundsmæssigt set er vi godt tjent med, at disse genstande finder en ny anvendelse, og det må være særlig vigtigt, at disse gen-

stande kommer ud og bliver fordelt og får ny anvendelse i en tid, hvor vor valuta er knap. Jeg finder derfor, at en vanskeliggørelse af denne omsætning vil være overordentlig uheldig netop i øjeblikket.

Nu er det tilmed sådan, at både købere og sælgere af disse genstande ofte er fattige folk. Jeg ved fra min praksis ude i provinsen, hvad det er for mennesker, der kommer på disse auktioner, og jeg kender også de beløb, de køber for. Det er folk, der på en eller anden måde forsøger på at redde sig et billigt klædningsstykke eller et billigt møbel, og som i kraft af det almindelige i auktionsvilkårene tagne ejendomsforbehold og den udpantningsret, der er tilknyttet auktionskøbesummen, kan opnå en kredit, som de ellers ikke havde kunnet opnå nogetsteds. De, der bliver tvunget til at sælge deres ting, fordi der er blevet foretaget udpantning i dem, er folk, der er i nød, og en afgiftsforhøjelse kan for dem godt medføre, at de bliver endnu ringere stillet. Jeg mener altså, at der er afgørende samfundsmæssige og sociale hensyn, der taler imod at gennemføre dette lovforslag.

Vi må også tænke på, at af en stor del af disse brugte ting, som sælges: tekstilvarer o. lign., er der i forvejen betalt omsætningsafgift, og når de nu sælges på auktion, bliver der betalt endnu en omsætningsafgift. Der må vel snart være grænser for, hvor meget det offentlige skal have ud af disse varer, og jeg og mit parti kan derfor ikke være med til at gennemføre dette lovforslag.

Den ændring af auktionslederloven, som er en direkte følge af ændringen af afgiftsloven, kan vi heller ikke medvirke til.

Johs. Christiansen: Det er forståeligt, at en finansminister såvidt muligt søger at skaffe dækning for de udgifter, hans kolleger stiller folketinget overfor, men denne gode regel skulle det vel ikke være så absolut nødvendigt at håndhæve overfor det beløb, der her er tale om.

Jeg vil ikke gøre mange bemærkninger om